

bedre ved at have de Priser, som fandtes i 1914 for danske Eksport- og Importvarer.

Jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at jeg hører ikke til dem, der er lykkelige ved den Maade, hvorpaa vi fører Forhandlinger med Udlandet om vor Eksport og vore Prisforhold, enten Maaden nu hidrører fra manglende Evne til at forhandle, eller det er, fordi vor Position er svag — det kan jeg ikke bedømme —, men i alt Fald tror jeg nok at turde sige, at naar en Gang Krigens Historie skal skrives, og vi ser, hvorledes Forholdene var i det Udland, som vi samhandlede med, vil vi muligvis opdage, at den gode taktiske Position, vi har haft, ikke er blevet tilstrækkeligt udnyttet.

Medens jeg saaledes maa sige, at relativt, altsaa i Forhold til de Priser, vi maa give for de Varer, vi køber i Udlandet, er Prisen paa vore Agerbrugsprodukter ret lav, maa jeg sige, at absolut set, fra Producenternes Standpunkt, er de ingenlunde daarlige. Naar man husker, at før Krigen var Prisen pr. Kilo levende Vægt 60 Øre, og at den nu bliver 1,60 Kr. minus 14 eller 10 Øre i Eksportafgift, vil man se, at den nu er mere end 2 Gange saa høj.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) talte og taler stadig om de lønnende Priser. Jeg tror, at han forveksler — maaske med Villie — to Ting; naar Prisen paa en Vare af Agerbrugsprodukter gaar i Vejret, kan man sige, at forholdsmæssig er den anden Produktion ikke lønnende, saaledes som vi saa det med de 3 Produkter: Ost, Smør og Mælk. Vi har mange Eksempler paa, at i og for sig var Produktionen lønnende, men saa snart Prisen paa en Vare gik i Vejret, kunde man sige, at Produktionen af de to andre forholdsvis ikke var lønnende, thi det beror jo paa, hvorledes man betragter Produktionsudgifterne. Man vil maaske lægge Ejendomspriserne til Grund — hvad jeg haaber, det ærede Medlem ikke vil, han hører heldigvis til den Stamme af jyske Bønder, der ikke indlader sig paa at sælge den fædrene Gaard —, men det kan man i Virkeligheden ikke, fordi Ejendomsprisen er et Produkt af Varepriserne og ikke omvendt. Der er nogle Landmænd, der siger — jeg tror, det var fremme under Forhandlingen om Kornordningen —, at der skal tages Hensyn til Ejendomspriserne; men det blev afvist, og jeg tror med Rette. Det er for Resten ikke alene Landbruget, der er kommet frem med den Betragtning; jeg ser af et Andragende fra københavnske Grundejere, at der tales ogsaa et Sted om, at Grundejerne skal have

Forrentning af Ejendommens Købesum. Saa snart vi indrømmer dette Princip: Forrentning af Købesummen for Ejendommen, kan der gives en hvilken som helst Pris for Ejendommen, og saa maa man indrømme en Leje, en Varepris, der svarer til Forrentningen. Dette Princip har vi brudt Staven over, ogsaa paa et andet Omraade, nemlig med Hensyn til Skibsfarten. Min ærede Kollega og Partifælle, Hr. Landstingsmand Foss har paa Handels- og Kon-toristforeningens Møde angaaende Februarforordningen sagt med Hensyn til Skibsfarten, at det var en Ulykke, at Skibe blev holdt saa højt i Pris paa Grund af Spekulationen. Det var en Ulykke, og dermed fulgte, at Skibsejerne forlangte en for høj Forrentning og for høj Assurance af deres Skibe, og det var en af Grundene til den høje Fragt. Og ud fra samme Betragtning maa jeg forkaste Tanken om at tage Ejendomspriserne i Betragtning.

Saa vil det ærede Medlem sige: Ja, men vore Raaprodukter, Fodervarer, er meget dyre. Dertil maa jeg sige, at det kan ikke spille nogen stor Rolle, fordi Flertallet af de danske Landmænd i Øjeblikket ikke køber noget til Fødevarerproduktionen, i alt Fald ikke til Kødproduktionen, de bruger deres egne Produkter, deres egen Avl, og hvis de køber — de har ganske vist ikke mere, end de lige har Brug for —, er det naturligt, at det, for saa vidt der er meget lidt af det i Omsætningen, bliver til meget høje Priser. Atter her gælder det samme som med Ejendomspriserne, at det er den færdige Vare, nemlig Kreaturets Pris, der drager Raastoffets, Foderets Pris efter sig, og ikke omvendt. Naar selv Ting som Halm og Hø har meget stor Værdi, er Aarsagsrækken ikke den, at de høje Raastofpriser giver de høje Kødpriser, men omvendt. Derfor tror jeg, at 1 Kr. 60 Øre i Virkeligheden er en meget skikkelig Pris.

Den nuværende Eksportafgift er 7 Øre, den foreslaas nu forhøjet til 14 Øre. Maaske er selve Tallet 14 en Smule vilkaarligt valgt, jeg kunde tænke mig, at det rigtige vilde være, at man sagde: Afgiften skal sættes til 10 pCt. af Overprisen. Og hvad er Overprisen? Overprisen er Forskellen mellem 1 Kr. 60 Øre og 60 Øre pr. kg levende Vægt, altsaa en Krone, og 10 pCt. af 1 Kr. er 10 Øre. Jeg synes, at det højtærede Flertal, de Landbrugere, der repræsenterer Flertallet i Landbrugsraadet og det kombinerede Udvalg, skulde gaa med til den Ordning, at Eksportafgiften skal være 10 pCt. af den til enhver